

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

28 mai 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Ion Guzun,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procuror și de partea vătămată Hîncu Maria împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 decembrie 2013, în privința inculpatului

*Ilieș Valeriu Vasile, născut la
06 februarie 1954, originar și locuitor al s. Zăicana, r-nul
Criuleni, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;*

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei 11 iunie 2012 – 23 mai 2013,</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>18 iunie – 23 decembrie 2013,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>18 martie – 28 mai 2014;</i>

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 23 mai 2013, Ilieș Valeriu a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2), 90 Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a administra bunurile altor persoane pe un termen de 1 an, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probă de 1 an.

Acțiunea civilă a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că inculpatul Ilieș Valeriu, avînd scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altor persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, în urma convingerii cotașilor de a întocmi o procură generală pe numele său, ***a înstrăinat cota sa parte de 13,4 %*** din construcția cu destinație comunală (baia), suprafața totală de 230,6 m², cu numărul cadastral 3155204.112.01, amplasat în satul Zaicana, raionul Criuleni, ce aparține lui Hîncu Măria, în urma la ce a dobîndit ilicit suma de 10.000 lei, cauzînd părți vătămăte un prejudiciu material în proporții mari.

Instanța a reținut că vinovăția inculpatului este confirmată prin probele administrate, iar argumentele lui că nu a cunoscut despre anularea procurii generale, nu pot fi acceptate, deoarece el a știut despre revocarea de către Hîncu Măria a

procurii generale încă din octombrie 2010, fapt confirmat și prin Hotărârea Judecătorei Criuleni din 21 mai 2012, menținută de Curtea de Apel Chișinău.

Instanța a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșite în proporții considerabile.

3. Avocatul Valeriu Mardari a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelantul a invocat că nu au fost prezentate probe ce ar dovedi faptul că declarația cu privire la anularea procurii a fost înmînată inculpatului.

Sentința este bazată doar pe presupuneri.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 decembrie 2013, apelul a fost admis, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru primă instanță.

Ilieș Valeriu a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzută de art.190 alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Acțiunea civilă înaintată de Hîncu Maria a fost lăsată fără soluționare.

Instanța de apel a reținut că sentința primei instanțe este neîntemeiată, nemotivată, contradictorie și nu corespunde prevederilor art. 384 Cod de procedură penală.

În sentință nu este indicat calculul ce ar demonstra din ce valori se constituie suma de 10.000 lei. Totodată, din declarațiile părții vătămate Hîncu Maria, rezultă că dauna cauzată este de 2700 lei, ce constituie 13,3% cotă-parte în clădirea băii, plus cheltuielile de judecată și cele legate de perfectarea actelor.

Prin urmare, prima instanță a pronunțat o sentință de condamnare a inculpatului fără a constata circumstanțele de fapt ce au servit temei pentru încadrarea juridică a acțiunilor făptașului.

Instanța de apel a constatat că, prin hotărârea adunării de obște a muncitorilor sovhozului „Zaicana” din 22 iunie 1994, a fost determinată cota valorică a 50 muncitori, care s-au constituit în AGT „Mugurel”.

Prin hotărârea adunării de obște a AGT „Mugurel,, din 20.03.2008 a fost delimitată cota valorică din clădirea băii cu costul de 2085 lei grupului deținătorilor de cote: Ilieș Valeriu, Ilieș Grigore, Ilieș Andrei, Hîncu Nadejda, Hîncu Maria, Croitor Ion.

De către grupul deținătorilor de cote în clădirea băii a fost împuternicit prin procuri autorizate notarial Ilieș Valeriu, de a perfecta actele necesare în vederea înregistrării legale a dreptului de proprietate, inclusiv dreptul de a înstrăina bunul imobil.

O astfel de procură a întocmit și Hîncu Maria la data de 13 martie 2010.

La 26.02.2010, Ilieș Valeriu în calitate de împuternicit al grupului deținătorilor de cote, s-a adresat la OCT Criuleni, filiala ÎS „Cadastru,, cu cerere privind înregistrarea dreptului de proprietate asupra imobilului (băii).

Prin decizia nr. 01-04/93 din 01.03.2010, adoptată de registratorul OCT Criuleni, Bujor A., a fost respinsă cererea lui Ilieș Valeriu în legătură cu lipsa documentelor necesare la înregistrarea dreptului de proprietate.

La 21.04.2010, șase cotași, reprezentați de Ilieș Valeriu s-au adresat la judecătoria Criuleni cu cerere de chemare în judecată, solicitând constatarea faptului atribuirii în natură a clădirii băii și recunoașterea dreptului de proprietate asupra clădirii băii.

Prin hotărîrea judecătoriei Criuleni din 31.05.2010, cererea vizată a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08.02.2011 a fost admis apelul lui Ilieș Valeriu în numele reclamantilor, casată hotărîrea din 31.05.2010, cu remiterea cauzei la re judecare.

Între timp, Consiliul sătesc Zaicana, în baza deciziei nr. 3155/020 din 14.10.2010, a eliberat grupului deținătorilor de cote certificate de proprietate privată asupra cotelor deținute în clădirea băii.

La 17 mai 2011, Ilieș Valeriu, în baza procurilor deținătorilor de cote a încheiat contractul de vânzare - cumpărare prin care Ilieș Valeriu a vândut lui Ilieș Cristian clădirea băii, intitulată - construcția cu destinație comunală nr. cadastral 3155204112.01.

Prin încheierea judecătoriei Criuleni din 11.07.2011 a fost încetat procesul civil în pricina civilă remisă la re judecare cu privire la constatarea faptului atribuirii în natură a clădirii băii și recunoașterea dreptului de proprietate asupra clădirii băii în legătură cu renunțarea lui Ilieș Valeriu, ca reprezentant al reclamantilor, la acțiune.

La 11.08.2011, Hîncu Maria s-a adresat cu cerere la procuratura Criuleni, solicitînd tragerea la răspundere penală a lui Ilieș Valeriu pentru faptul însușirii cotei sale părți din clădirea băii.

La data de 08.12.2011 a fost pornită cauza penală în baza art. 190 alin. (2) lit. b) Cod penal pe faptul sustragerii de la Hîncu Maria a cotei părți din clădirea băii.

Prin hotărîrea irevocabilă a judecătoriei Criuleni din 21.05.2012 a fost admisă acțiunea Mariei Hîncu și a fost declarat nul contractul de vânzare -cumpărare încheiat între Ilieș Valeriu și Ilieș Cristian din motivul că, la data de 01.09.2010 a fost revocată procura întocmită de Hîncu Maria la 13 martie 2010 privind împuternicirea lui Ilieș Valeriu de a perfectă actele necesare în vederea înregistrării legale a dreptului de proprietate și înstrăinării bunului nominalizat.

Astfel, nu a fost dovedită vinovăția lui Ilieș Valeriu în comiterea infracțiunii, fiindcă între ultimul și Hîncu Maria există un litigiu patrimonial izvorît în legătură cu nesoluționarea la timp de către autoritățile competente a chestiunilor de împrumut a muncitorilor sovhozului „Zaicana” cu cota valorică atribuită, fapt ce a dus la tergiversarea chestiunii vizate în perioada 1994 – 2011.

Organul de urmărire penală nu a indicat în învinuire modul și metoda de săvîrșire a infracțiunii de către inculpat, nu a indicat semnele secundare ale laturii obiective.

Instanța de fond netemeinic a respins argumentele inculpatului privind faptul că dînsul nu cunoștea despre revocarea de către Hîncu Maria a procurii din 13 martie 2010.

Conform adevărului primarului s. Zaicana din 18.02.2011, s-a luat act precum că Hîncu Maria la data de 18.07.2011 a depus cerere la primărie cu privire la

informarea lui Ilieș V. despre revocarea procurii din 13 martie 2010, iar Ilieș Valeriu a fost invitat la primărie abea la data de 26.07.2011.

Astfel, date că la data întocmirii contractului de vânzare – cumpărare din 17 mai 2011 inculpatul cunoștea despre revocarea de către Hîncu Maria a procurii din 13 martie 2010 în dosar nu există.

Organul de urmărire penală nu a dat nici o apreciere faptului, că Ilieș Valeriu a cheltuit în legătură cu înregistrarea clădirii băii mai mult de 10.000 lei.

Din declarațiile părții vătămate și a martorilor nu rezultă că inculpatul a urmărit intenția de sustragere a bunurilor părții vătămate.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței.

Recurentul a indicat că: „*hotărârile judiciare de fond și apel le consider neîntemeiate și pasibile casării din următoarele motive:*”.

Instanța de apel nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția inculpatului, cum sunt declarațiile părții vătămate Hîncu Maria, plîngerea ei din 11 august 2011, contractul de vânzare-cumpărare din 17 mai 2011, copia procurii din 13 martie 2010, copia cererii din 01 septembrie 2010, procesul-verbal al ședinței de judecată din 12 octombrie 2010, hotărîrea judecătoreiei Criuleni din 21 mai 2012, lista deținătorilor de cote valorice din 14 octombrie 2010, certificatul de proprietate privată, materialele dosarului civil nr.2-428/11, declarațiile martorului Ilieș Andrei (fratele inculpatului).

Instanța de apel eronat și tendențios a ignorat constatările reținute prin hotărîrea definitivă a Judecătoreiei Criuleni din 21 mai 2012.

Argumentul că nu este clară suma prejudiciului cauzat părții vătămate nu înseamnă că cota parte a părții vătămate nu are nici o valoare și respectiv asemenea reținere nu servește drept temei de achitare a inculpatului.

Totodată, nu este clar din care probe materiale instanța de apel a rezultat că inculpatul la întocmirea actelor a suportat cheltuieli financiare, într-o valoare mai mare decît costul cotei părți ale părții vătămate. Această afirmație rezultă, doar din declarațiile inculpatului, care nu coroborează cu nici o probă din materiale cauzei penale.

Din probele enumerate se prezumă intenția directă a inculpatului îndreptată spre deposedarea părții vătămate de cota partea a imobilului (băii) pe propriu plac, prin abuz de încredere și înșelăciune. Or, potrivit materialelor cauzei penale, cererea părții vătămate din 01septembrie 2010 despre revocarea procurii eliberate la 13 martie 2010 inculpatului, a avut loc cu mult mai devreme decît el a înstrăinat bunul părții vătămate și anume la 17 mai 2011.

Inculpatul și-a atins scopul însușirii averii părții vătămate odată cu înstrăinarea bunului (cotă-parte) acestea, moment din care a și dispus de posibilitatea reală de a se folosi de ea la propria sa dorință.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, dispozitivul hotărîrii redactate nu corespunde cu dispozitivul pronunțat după deliberare.

5.1 A declarat recurs ordinar și partea vătămată Hîncu Maria, în care solicită casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței.

Recurentul a specificat că instanța de apel nu a constatat careva circumstanțe noi și nu și-a motivat soluția privitor la respingerea probelor acuzării.

Decizia instanței de apel este contrară, aceasta s-a axat pe aceleași probe care au stat la baza condamnării inculpatului, nu le-a apreciat la valoarea cuvenită, acordînd prioritate probelor care îl disculpă pe inculpat, manifestîndu-se în favoarea părții apărării.

Prin procura nr. 1280 din 13 martie 2010 ea l-a împuternicit pe Valeriu Ilieș să-i reprezinte interesele în toate instituțiile de stat din R. Moldova și să-i înstrăineze cota-parte valorică din bunul imobil (baia) la prețul și condițiile care-i sunt cunoscute. Astfel, pentru perfectarea actelor de proprietate asupra averii comune, Valeriu Ilieș, în interesul coproprietarilor, inclusiv a Mariei Hîncu, a înaintat în instanța de judecată o cerere de chemare în judecată cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate.

Ulterior, ea a aflat despre intenția inculpatului de a înstrăina cota ei parte în mărime de 13,4 %, în condiții nefavorabile pentru ea și, prin cererea adresată notarului din 01 septembrie 2010, a revocat procura nr. 1280, autentificată de notarial pe 13 martie 2010.

După, ea a depus o cerere în instanța care examina cauza civilă cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate, în care a indicat că pîrîtul Valeriu Ilieș nu mai poate să-i reprezinte în continuare interesele și a anexat cererea cu privire la revocarea procurii.

Ilieș Valeriu a știut cu certitudine despre anularea procurii, dat fiind faptul că a trebuia să facă cunoștința cu cererea depusă.

Totuși, inculpatul, în baza contractului de vânzare-cumpărare din 16 mai 2011, a vîndut lui Cristian Ilieș cota parte de 13,4 % din construcția cu destinație comunală (baia) suprafața totală de 230,6 m², primind suma de 37.000 lei.

Inculpatul, intrînd în posesia bunului (cota parte - banilor), avea scop însușirea lor și nu și-a îndeplinit angajamentul asumat prin contract, chiar dacă acesta a fost anulat anterior, nu și-a onorat obligațiile și nu i-a restituit banii.

Prin urmare, instanța de apel a dat acestor circumstanțe o apreciere eronată, interpretîndu-le în favoare inculpatului.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 pct. 6) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii și acesta este expus neclar.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor respective pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, ținînd seama de opinia părților expusă în referință, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 420 alin. (1) Cod de procedură penală, deciziile pronunțate de curțile de apel ca instanțe de apel pot fi atacate cu recurs.

Dar, conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod

de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursurile ordinare sînt fondate în drept și pe temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii și acesta este expus neclar (pct. 5, 5.1 din decizie).

Totodată, în recurile ordinare, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificată esența circumstanțelor că instanța de apel nu s-ar fi pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, în situația în care procurorul și partea vătămată nici nu au declarat apel, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii și acesta este expus neclar, omițîndu-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori în aspectul vizat.

Rezultă, că recursurile de pe rol nu întrunesc condițiile legale de conținut în această parte, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului și părții vătămate cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar agrava situația inculpatului și care ar justifica acest recurs.

Mai mult, asemenea temei ca cel invocat în recursul procurorului, că dispozitivul hotărîrii redactate nu corespunde cu dispozitivul pronunțat după deliberare nici nu se conține în dispoziția art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, adică este lipsit de orice suport legal.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În al doilea rînd, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și cu referire la argumentele regăsite în recursuri că hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția (pct. 5, 5.1 din decizie), în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concret definite în acest sens, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei instanței de apel, inclusiv cele reproduse în pct. 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind achitarea inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar.

Mai mult, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 și 5.1 din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul și partea vătămată este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Totodată, se reține că procurorul în recursul ordinar a indicat că sentința este neîntemeiată, dar în mod neclar și divergent a solicitat menținerea ei, fapt ce generează ipoteza că nici acuzatorul nu este convins de temeinicia învinuirii formulate (pct. 5, 5.1 din decizie).

Pe lângă aceasta, concluziile instanței de apel privind achitarea inculpatului de sub învinuirea comiterii infracțiunilor imputate coroborează și cu următoarele circumstanțe.

Potrivit art. 8 alin. (3), 66 alin. (2) pct. (1), 281 alin. (2), 296 alin. (2) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, actul de învinuire trebuie să cuprindă formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterului vinei, încadrarea juridică a acțiunilor învinuitului. Inculpatul are dreptul să știe pentru ce faptă este învinuit.

Conform rechizitoriului, inculpatul este acuzat că: *„avînd scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altor persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, în urma convingerii cotașilor de a întocmi o procură generală pe numele său, a înstrăinat cota parte de 13,4 % din construcția cu destinație comunală (baia), suprafața totală de 230,6 m², cu numărul cadastral 3155204.112.01, amplasat în satul Zaicana, raionul Criuleni, ce aparține lui Hîncu Maria, în urma la ce a dobîndit ilicit suma de 10.000 lei, cauzînd părți vătămăte un prejudiciu material în proporții mari”*

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza: *„art. 1920 alin. (2) lit. c) Cod penal”* (v. 1, f.d. 96), ca escrocheria, adică dobîndire ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșite în proporții considerabile.

Totodată, în pofida normelor de drept enunțate în actul de învinuire nu este indicat, deci nici constatat:

- a) data, locul, mijloacele și modului de săvârșire a infracțiunii;
- b) acțiunile infracționale concrete ale inculpatului și esența că el a convins cotașii să întocmească o procură și cine sunt aceștea la concret, ce statut au ei în respectiva cauză penală;
- c) dacă a înstrăinat cota parte de 13,4 % din construcție legal sau ilegal, cui, cînd, unde, cum și în ce circumstanțe concrete;
- d) ce prezintă suma de 10.000 lei în raport cu esența învinuirii;
- e) efectuînd încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului în baza unei norme inexistente în Codul penal – *„art. 1920 alin. (2) lit. c)”*.

Prin urmare, învinuirea înaintată inculpatului este una incompletă, neclară și divergentă, adică este una dubioasă. O asemenea învinuire a afectat dreptul inculpatului de a ști pentru ce faptă sunt învinuiți, adică dreptul la apărare.

Totodată, art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), 325 alin. (1), 389 alin. (2) Cod de procedură penală, prevăd că instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului.

Astfel, instanța de judecată nu este în drept să completeze din oficiu învinuirea cu circumstanțe în fapt care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului, și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii.

Totodată, se reține că instanța de fond, depășind limitele învinuirii dubioase din rechizitoriu, a constatat în fapt și în dezvinovățirea inculpatului că el „a înstrăinat cota sa parte de 13,4 % din construcție”, iar procurorul în recursul ordinar a indicat că sentința este neîntemeiată, dar în mod neclar și divergent a solicitat menținerea ei, fapt ce generează ipoteza că nici acuzatorul nu este convins de temeinicia învinuirii formulate și a sentinței pronunțate de prima instanță (*pct. 2 și 5 din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că decizia contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că recursurile ordinare sunt și vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) și 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol nu îndeplinesc condițiile legale de conținut și sînt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor declarate de procuror și de partea vătămată Hîncu Maria împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 decembrie 2013, în privința inculpatului Ilieș Valeriu Vasile, deoarece nu îndeplinesc cerințele legale de conținut și sunt vădite neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 09 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Guzun

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE
DISPOZITIV

28 mai 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Ion Guzun,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procuror și partea vătămată Hîncu Maria împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 decembrie 2013, în privința inculpatului

*Ilieș Valeriu Vasile, născut la
06 februarie 1954, originar și locuitor al s. Zăicana, r-nul
Criuleni, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.*

În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor declarate de procuror și partea vătămată Hîncu Maria împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 decembrie 2013, în privința inculpatului Ilieș Valeriu Vasile, deoarece nu îndeplinesc cerințele legale de conținut și sunt vădite neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 18 iunie 2014

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Guzun